

שבוע חזרה לשם. היא מצאה תיירת צרפתיה ובדואית, בודדות על שפת הים

ירושלם, ישראלית. זהו האגף הישן. הש" הייה בו עולה 30 דולר ליחיד, ללילה. החדרים קטנים ופשוטים, נקיים למדי, אם כי ניכר שאיש אינו טורח באחזקתם. התיקונים נעשים כלאחר-יד, בצורה חר" בכנית.

37 חדריו החדשים של המלון מהר דרים יותר, גדולים, מעוצבים יפה. הם ממוקמים היכן שגרו העובדים בתקופה הישראלית, מצידו השמאלי של המלון הישן. מחיר השהייה בחדרים האלה גבוה יותר: 58 דולר ללילה.

רק זוג אחד התארך באגף החדש בימי שהייתי שם: שגריר איטליה ברמי שק ואשתו. לא חוֹפְּהִים משך אותם לנואיבה. הם הגיעו מירדן, בדרך לסנסהקתרינה, מנצלים את המלון כתחנת-מעבר. השגריר אינו מוכן להצ" הוא מסלק אותי מהחדר בתקיפות רבה. אחר-כך, בערב, שוב בודדים לגמרי, צילם: ציון צמריר

בנקל, והצליחו להגשים את שתי המ" טרות האלה בשפע רב. הברדק בכפר-הגנוש, כפי הנראה, כבר לא ישתנה. זהו חלק מאופיו של המקום. לפעמים התחושה היא שהאור" חים קיימים כדי לאפשר לעובדים ל" הגות", כתב אורח בספר-האורחים של נביעות, שנתיים לפני הפינוי.

את ספר-האורחים המצרי של נר איבה מציג קביל בגאווה גדולה. דן רגני מחופית, תושב-אופירה לשעבר, כתב: "ביקרתי ונהיית מאוד מיחס אדיב וכן מקבלת-פנים נעימה."

שימעון שמיר, שגריר ישראל במצ" ריים: "ביליתי במקום הזה בוקר נפלא." היו במלון הרבה אורחים מפור" סמים, אומר קביל, שגרירים אהבים לנפוש כאן, וכשתנכו את האגף החדש באו לנואיבה חוסיין מלך-ירדן, הנשיא מובארכ והסולטן קאבוס מנסיכות ער" מאן."

127 חדרים יש במלון. מתוכם 90 הם

מישפחותיהם, בתוכי מצריים. קשה לשכנע בחורה מצרית שתבוא לעבוד במקום הזה, הרחק מבית הוריה, הם אומרים. על עובדים זרים כלל לא חשבו.

העובדים המצריים בנואיבה הם חכ" בים מאוד, אריבים, מעובדים ומכופ" תרים. יותר מדי. בחררה-אוכל, למשל. ארבעה מלצרים זקופים, רישמיים, מביטים בארבעת הסועדים בציפייה דרוכה. עדיין לא גמרתי לאכול, וה" מלצר כבר טורח סביבי, לוקח את הצ" לחת, מוזג מרק ברישמיות רבה.

האוכל, אגב, לא טעים לחיכי, אבל זול. ארוחת-ערב כוללת סלט מירקות טריים, תפוחי-אדמה מבושלים, מרק איטריות, בשר-כבש ממולא בכשר טחון, ופרוסת עוגה מתוקה מאוד. מחי" רה: 13 לירות מצריות. כ-12 שקלים. כפר הנופש הישראלי סבל מבעייה דומה. האוכל היה גרוע, אולם — שלא כמו עכשיו — מחירו היה יקר.

רות-השוואה מרתיעה אותם, או אולי ראו כי אורחת טורדנית, המציקה להם בסיפורים על תקופה רחוקה, כמעט היסטורית. שהרי אנשים, ככלל, אינם אהבים להקשיב למעשיות-סכתא כא" לה.

מלבד זאת, מאגד פאריד (22) הוא אדיב מאוד. הוא נולד בשכונת הליור פוליס בקאהיר, שם מתגוררת מי" פחתו. אחרי שסיים את לימודיו בקורס מנהל-מלונות, עבר בכית-המלון הח" רש כסנטיהקתרינה במשך שנתיים. מזה חמישה חודשים הוא בנואיבה. אר" הב את השלווה ואת מזג-האוויר הנעים, ואין לי חשק לחזור לשרחון-הליד פוליס, שם ממתנה לי משרה טובה, הוא אומר.

עובדה משונה: כל 130 עובדי כפר הנופש הם גברים. רובם צעירים. חלקם נשואים. הם עובדים במלון במשך 30 ימים רצופים. 15 הימים הבאים הם ימי" חופשה, ואז הם רשאים לנסוע לבניר

חודש משעשע מאוד, וגרוש במידע. למשל, הסיפור על חברת-המושב א' וה" חבר ח'.

כבוקר, כשבעלה של החברה א' היה קוטף מילונים בשדה, ואשתו של החבר ח' עבדה במישרד, נהגה החברה א' ל" לפן למרכזיה לבקש בקול הכי תמים את מישפחת ח'. החבר ח' לא בבית, אמרתי לה. שהרי גם היא, גם אני, ובעצם כל חברי-המושב, ידעו שלא את מישפחת ח' היא חומרת, אלא את החבר ח'.

"תנסי בצהריים", אמרתי לה. תודה רבה", היא היתה עונה, וכלל לא התפלאה משפע הפומביות הנלווית לסיפור-האהבה הלוהט הזה. בינה לבין החבר ח'.

פקידהקבלה, צעיר נמרץ ושמן, אינו מגלה עניין בסיפורי העבר. כך גם המעטים מבין עובדי-המלון, שעומם ניסיתי לשוחח על נביעות ההיא. רובם הגיבו בהסתייגות מופגנת. אולי אפש-

העובדים באוהל המיזרחי הנירסה הישראלית היתה עלובה

פקידהקבלה ליד המרכזיה הישנה אין לו חשק לחזור לקאהיר